

Visitaforedrag Lura menighet 5.-10. mai 2026

Konstituert biskop Rune Steensnæs Engedal

Kjære Lura menighet!

For en glede det har vært å bli kjent med dere! I tre intense dager denne uka har jeg fått sett, hørt og opplevd hva det vil si å være menighet her i bydelen. Og for å si det med en gang: Jeg er stolt og imponert. Dere har virkelig mye å glede dere over! Engasjerte frivillige, et tjenlig bygg, gode samarbeidspartnere, en kjekk og kompetent stab, sang og musikk i mange sjangre og medlemmer i alle aldre som kjenner tilhørighet til kirken sin.

En menighet preget av tro, tjeneste og tilhørighet. Det er Lura menighets flotte visjon. Hvordan kommer den til syne i menigheten, lurte jeg på i starten av visitasen. At ord og handling henger sammen, er en lakmustest for om visjonen virker.

Lura menighet ligger nydelig til her ved Rundeskogen. «No livnar det i lundar», sang vi sammen med Kirkeringen og Dameklubben torsdag kveld, og det gjør det virkelig. Solen har skint så vakkert over Lura denne uka, og fått knopper til å springe ut i full blomst både rundt kirka og i nærområdet der vi har fått vandre rundt.

Over 100 forskjellige nasjonaliteter er representert her i bydelen, og Lura er en minoritetskirke, med 46 % av befolkningen som medlemmer. Det kan oppleves som en krevende situasjon å være kirke i.

Opprettholdelse av medlemstall og deltakere skjer ikke av seg selv, slik det gjerne kan være i menigheter med høy medlemsoppslutning. Kullene er små, og de diakonale utfordringene store. Samtidig er menighetens ambisjoner store, og staben mindre enn den har vært på lenge.

Hvordan leve godt som menighet i det spennet?

Bibelens bilder av vintreet og av vingården har fulgt oss disse dagene. Både treet og vingården kan være gode bilder på menigheten.

Lura menighet har en stor krone med mange små og store greiner av folk og aktiviteter, og dype røtter og en historie dere kan være stolte av. Men det er ikke historien som bærer oss, det er den jevnlige næringen vi får fra Den hellige ånd. Og fruktene de ulike greinene bærer, er ikke oppmøte og omsetning, men omsorg, nestekjærlighet og tro.

Tro, tjeneste og tilhørighet.

I vingården har alle sine ulike oppgaver, alt etter evner og kompetanse. Innhøstingen i lignelsen som Jesus forteller, ender i fest og fellesskap, og er et mål som forener oss i ulikheten.

Tjeneste, tilhørighet og tro.

Samtale og møtedag

Ordet «biskop» betyr å se seg rundt, og visitas er å besøke, undersøke og bli kjent. Første dag av visitasen ble jeg godt kjent med både stab, menighetsråd og fellesråd gjennom samtaler og møter. Jeg har møtt dyktige mennesker som brenner for kirke og menighetsliv.

Tirsdag fikk vi også en nydelig tur i Rundeskogen, der vi ba for soknet og bydelen.

Om kvelden ønsket Lura gospelkor oss varmt velkommen, og vi fikk høre repertoaret til sommerkonserten de skal ha. Det rykket i godfoten til en gammel ten-singer av å få høre kjente gospelslagere og stor sangglede! Gospel skaper begeistring og er et virkemiddel til å nå langt og bredt ut. Det har vært flott å høre om engasjementet og oppblomstringen i frivillig tjeneste som Gospelkoret har skapt for menigheten.

Tilhørighet, tjeneste og tro.

At menigheten også har et solid kirkekor som nå opplever en ny vår og oppblomstring sammen med Sandnes kirkekor, gjør at kirkemusikken står sterkt i Lura. Kantor Viggo planlegger konserter, legger til rette for vekst og bygger et kirkemusikalsk fundament for Sandnes by. Det kan dere være stolte av! Jeg gleder meg til å høre om hvordan dette arbeidet utvikler seg, side om side med frivillig gospel-satsing.

Jeg har møtt en menighet som vil mye, og som ønsker å dekke en stor bredde. Går det an å spre viften for bredt? Å ville for mye? Det kan selvfølgelig være. Men her har dere strategisamlinger mellom stab og menighetsråd, som peker ut retning sammen og går for den. Det lover godt.

Enda nye grep tas om gudstjenestelivet, som allerede har fått en god oppblomstring gjennom månedlige KAOS-gudstjenstester.

I fjor hadde menigheten en økning på hele 14 personer i snitt pr gudstjeneste en vanlig søndag! Det er også svært gledelig å høre om oppgang i nattverdsdeltakelsen og stor økning i besøket på julaften.

Husk å hvile, løft blikket og se alt det som er godt!

Menigheten opplever vekst og utvikling på mange områder nå. Da er det ikke uvanlig at en slags nervøsitet – eller hellig uro om du vil – kan spre seg. Hvordan tar vi vare på det som spirer fram? Hvem skal vanne, hvem skal gjødsle og stelle? Og ikke minst hva skal vi dyrke, satse på og legge forholdene til rette for?

Jeg vil oppfordre dere om å legge til rette for en felles samtale mellom frivillige, råd og stab om hvordan menigheten går videre sammen for å sikre en fortsatt sunn og glad frivillighet. Hvordan jobber vi strategisk sammen om dette? Ikke fordi det er nød og mangler her, men fordi vi er kirke, sammen. Hva vi det si for Lura?

Denne utfordringen er det ikke bare Lura menighet som har for tiden. Flere snakker nå om å gå «back to basic» - å samles om essensen i det å være kirke. Hva er det for Lura?

Lura er velsignet med et stort og godt arbeidslag av frivillige, som er helt avgjørende for at menigheten skal få være til stede for alle som oppsøker den, og nå ut til de som ikke visste at de trengte den.

Staben her består av flinke ansatte, som på hver sine områder får hjulene til å gå rundt. Men ressursene har blitt færre med årene. Slik som hos de aller fleste menighetene rundt om i bispedømmet, kan vi også her konstatere at de store stabenes gullalder er forbi. Vi er mange som med årene har blitt godt vant til at en menighetsstab er som en eviggående motor som holder alt i gang med en jevn og betryggende dur.

Men siden sist visitas har staben her i Lura mistet nær halvparten av kraften sin, fordi stillinger er kuttet ned. Det er tøft for en menighet å ikke kunne utrette det man en gang gjorde, fordi mannskap mangler. Dere har også måttet dele daglig leder Torgrim med Bogafjell, en ikke uvanlig situasjon i kirken. Og Torgrim har valgt en arbeidstidsløsning til det beste for Lura.

Likevel, i en så stor og mangslungen mekanisme som en menighet er, kan ledelsen – staben og menighetsrådet – bare være som tennpluggen i en motor. Tennpluggen tenner gnisten som får motoren til å starte, men det er de frivillige er motoren – kraften som driver arbeidet framover.

Stab og frivillige får til mye sammen. Men jeg hører også bekymringer for alt man skulle ønske ble utrettet, men som kapasiteten setter en stopper for.

Å ha et høyt ambisjonsnivå er ikke feil. Men det trenger ikke alltid handle om å opprette flere tilbud og krysse av

for enda flere deltakere på aktivitetene. God oppslutning er veldig kjekt, men kvantitet er ikke nødvendigvis det vi blir målt på i Guds rike. Det er heller: Hvor tett lever vi på Jesus, menighetens stamme og vingårdens herre? Hvordan elsker vi vår neste som oss selv?

Dagens tekst handler om bønn. Å legge til rette for bønn og å ta godt vare på hverandre, dere som er her, kan være en like god ambisjon som å skape enda mer aktivitet og tilbud.

Store ambisjoner og hardt arbeid trenger også inspirasjon fra Skaperen selv til å hvile på den sjuende dagen, og å se at det som er gjort er godt – før noe nytt kan skapes og gro fram.

Menighetsdag

Onsdag besøkte vi Byggekløssen og Babysang, og opplevde menighetspedagog Ann-Helens gode nærvær hos både barn og voksne. Frivilliges innsats var hjertelig til stede også her!

Stemningen på Ivars Sjømannskirke samme formiddag, var som den er over alt i verden der forskjellige folk samles over vafler i et inkluderende fellesskap. Vi opplevde at Lura kirke er som et hjem, der folk kjenner at de hører til.

Tilhørighet, tro og tjeneste.

En inkluderende grunnholdning preger menigheten, og dere får alle ta del i velsignelsen det er. Ulike folk trenger ulike tilrettelegginger og måter å inkluderes på, og vi er alle mer enn det du ser.

Å være en diakonal menighet uten en ansatt diakon, skaper noen utfordringer for både ansatte og frivillige. Sokneprest Øyvind gjør en stor innsats på flere områder enn det som er vanlig i en menighet, blant annet med å være menighetsblad-redaktør. Å være diakon i tillegg, krever flere enn døgnets 24 timer, vil jeg tro!

Hvilket mandat trenger diakoniuvalget for å kunne hjelpe menigheten til å være Jesu nærvær i lokalsamfunnet? Jeg vil oppmuntre dere til å sette i gang samtalen, gjerne på frivillige initiativ.

Jeg har stor sans for menighetens misjonale aspekt. Dere inviterer til sjømannskirke og har hatt et misjonsprosjekt over lang tid i regi av Misjonsalliansen på Filippinene. Her er det samspill mellom lokalt og internasjonalt engasjement. Bra!

Ungdom er og har vært en svært viktig del av Lura menighet. Det er fantastisk å høre om konfirmasjonsgudstjenestene forrige helg, med til sammen 900 deltakere!

Møtet med Follow Me-ledere fra Sandnes og Jæren på onsdag var både inspirerende og lærerikt. Ungdomsprest Simon leder nettverket, med god sans for synergier til det beste for Lura.

Fellesskapet blant voksne ledere er svært verdifullt og til inspirasjon for ungdommene.

Jeg er imponert over nettverkets arbeid, og rørt av fortellingene om et tydelig behov hos ungdommene for å snakke enda mer om Gud og om troen. Ønsket om et eget bønnerom er et uttrykk for dette.

Og for en fantastisk situasjon å være i, at dere har et så stort og allsidig kirkebygg at ønsket om et bønnerom lett kan innfris!

På Connect tweensklubb møtte vi barn som helt tydelig følte seg hjemme i kirka si, og det skjønner jeg godt! Kjelleren her er jo som et eldorado for barn og unge, med kafe, mange ulike aktivitetsmuligheter, rolige soner og en scene med topp utstyr for lyd og lys. På Connect møtes rundt 40 barn fra 5.-7. klasse, fra mange ulike kulturer og nasjonaliteter. «Kirken er et sted folk kommer og henger, og så blir det deres sted» hørte vi menighetspedagog Ann-Helen fortelle. Kirkebyggets egen pedagogikk fungerer. Som en seksbladet vifte åpner den armene og rommer alle de ulike menneskene som går opp trappene og inn døra.

Onsdag ble det spist lunsj tre steder på samme tid her, i tre forskjellige gode rom. Det er det også mange som misunner dere!

Neste år feirer dere at kirken er 40 år. Hvordan bruke 40-årsjubileet til å skape felles glede og stolthet over alt menigheten er og får til? Kanskje kan det frivillige arbeidslaget være med på å spre den gode fortellingen om Lura, enten i menighetsblad eller sosiale medier?

Nabolagsdag

Torsdag gikk vi ned kirketrappene og ut i lokalmiljøet. Vi fikk oppleve en nydelig storsamling i Håholen barnehage, der fortellingen om den bortkomne sauene gjorde hele gjengen til brekende små lam. Trygt, tydelig og omsorgsfullt. Det er gledelig å høre om det gode og tette samarbeidet mellom kirke og barnehage!

På Vibemyr skoleverksted fortalte virksomhetslederen om en kamp mot nedleggelse av et tilbud til den såkalt svakeste elevgruppa, de som enhetsskolen ikke klarer å integrere. Det gjorde sterkt inntrykk. Å gi de unge selvtillit, optimisme og opplevelsen av egenverd i stedet for følelsen av oppgitthet, tap og manglende håp, er å jobbe på lag med Mesteren selv. Som kirke skal vi alltid være på lag med de svakeste, og jeg heier på Vibemyr skoleverksteds unike oppdrag.

Sjetteklassingene på Lura skole hadde forberedt mange gode spørsmål til biskopen. Jeg satte stor pris på å få lov til å snakke om favoritt-fotballag og -spillere og spå om VM, men likte også godt at de var nysgjerrige på biskoprollen. Jeg kunne avkrefte at jeg hadde lyst til å bli pave, men fikk samtidig fortelle om hvorfor kirken er viktig for samfunnet.

Jeg hadde hørt mye om Sandnes kommune og kirkens gode og konstruktivt samarbeid, ikke minst fordi jeg når jeg ikke er biskop er prostekollega med prost Tom her i Sandnes.

Dette inntrykket ble bekreftet da vi møtte ordfører og kommunedirektør. Kirke og kommune står sammen om arbeidet med frivillighet, tjenlige kirkebygg og kampen mot ensomhet, for å nevne noe.

Jeg vil også takke for at kommunen jobber godt for å ta godt vare på innbyggerne sine, i en stadig mer krevende økonomisk situasjon. Mye penger blir brukt til sosialhjelp, og 1 av 10 barn er i familier med levekårsutfordringer. Det var fint å høre om prosjektet «Hele familien», som følger opp barn og voksne tett over tid. Jeg er enig med kommunedirektøren i at dette er historier til å bli glad i hjertet av!

Torsdag rakk vi også en tur innom skolekorpset, da de som et av vårens sikreste tegn marsjerte ut i ettermiddagssola for å forberede 17. mai. Det er et uttrykk for godt samarbeid med lokalsamfunnet at korpset jevnlig spiller i kirken, enten ved gudstjeneste eller konsert, eller på bydelsarrangementet Lura-aften med tenning av julegranen på kirkebakken.

På skolen og i korpset møtte vi barn som går både i korps og Connect, og fikk en opplevelse av at kirken har en naturlig og sentral plass i livet for mange i lokalsamfunnet.

Jeg hører også at menigheten ser på det som en utfordring å bli enda mer synlig og bety enda mer i lokalmiljøet, og det støtter jeg. Å knytte nye kontakter og øke graden av samarbeid i nærmiljøet, er et alltid et godt mål for arbeidet.

Kirkens beliggenhet ved Rundeskogen, eller Håholen, er bokstavelig talt et godt utgangspunkt for flere typer samhandling med alle som bruker området.

Kanskje jubileet kan brukes til ta en enda tydeligere plass i lokalsamfunnet? Hvordan kan vi som kirke være relevante for enda flere enn de som går her?

Hos Kirkeringen og Damegruppa torsdag kveld fikk vi gleden av å treffe flere av dere som har vært menighetens trofaste støttespillere gjennom generasjoner. Å holde gløden og engasjementet vedlike gjennom flere tiår vitner om trofasthet og utholdenhet.

Tro, tjeneste og tilhørighet.

Min bønn for Lura menighet er at de lange linjene og røttene av tro og tjeneste får lov å springe ut i stadig fornyelse, slik at tilhørigheten blomstrer både blant dere som er her nå, og hos de som ennå ikke har oppdaget denne perlen av en menighet.

Må Gud velsigne Lura menighet!